

CONTINGUTS

POLÍTiques PÚBLiques I REFORMES LEGISLATIVES

Polítiques públiques i
reformes legislatives
(pàgines 1-6)Resenyes
(pàgina 7)Activitats i enllaços
(pàgina 8)

DINAMARCA

Política danesa de família i infància

Dra. Tine Rostgaard, Investigadora de l'Institut Nacional Danès d'Investigació Social.

A Dinamarca, la política familiar centra els seus objectius a donar suport a les famílies en les seves tasques de cura i protegir-les perquè siguin capaces de prendre les seves pròpies decisions vitals. Un punt crucial d'aquesta estratègia és ajudar els pares a conciliar el treball i la vida familiar, que també es proposa minimitzar, de forma indirecta, el risc de pobresa infantil. L'estratègia per a la infància inclou prendre mesures en els llocs de treball i anima a les empreses a desenvolupar polítiques conciliadores. Però també aborda la qüestió de com assegurar uns serveis de llar d'infants que permetin als pares anar a treballar.

Així com han incrementat els serveis públics de llar d'infants, no ha passat el mateix amb el servei de cura d'infants dins de l'entorn familiar (servei públic de mainaderes a domicili), malgrat que es considera en general el millor mètode de cura per als infants. A mesura que s'anava expandint l'oferta dins d'un ventall de recursos econòmics cada cop més ajustats, l'assignació d'aquests recursos i l'increment del nombre d'usuaris de les llars d'infants ha obert un debat sobre la qualitat dels serveis. Des de 1995, tots els infants entre un i cinc anys tenen dret a una plaça a la llar d'infants, independentment dels ingressos paterns, o del seu estatus educatiu o laboral, atès que es pretén assegurar un accés igualitari a la llar d'infants. Alguns municipis garanteixen una plaça a la llar d'infants en el moment en què els pares fan la sol·licitud. La ciutat de Copenhaguen és un d'aquests municipis.

Les llars d'infants no només tenen l'obligació de proporcionar un servei de guarderia sinó que també han d'evitar els efectes negatius que suposa en els infants procedir d'entorns menys afavorits. Ara les llars d'infants han d'iniciar una intervenció primària dirigida als infants procedents de llars desfavorides, ja sigui a nivell social, intel·lectual o a nivell de competències emocionals.

Des de l'any 2006, les famílies es beneficien d'una reducció de la matrícula de les llars d'infants per a menors de tres anys. Les matrícules s'han reduït d'un màxim del 33% del cost total a un màxim del 25% del cost total. A partir de 2007 també s'han reduït les matrícules per a infants entre 3 i 6 anys.

Quant a la política d'excedències, durant els darrers 10 anys s'ha desenvolupat una forta controvèrsia entorn la quota paterna, és a dir, el dret individual dels pares a la baixa per paternitat. El 1997, va entrar en vigor una baixa de dues setmanes per paternitat, tot i les crítiques pel fet que pocs pares aprofitaven les excedències ja existents. Després de la victòria electoral dels Lliberals-Conservadors al novembre de 2001, es va canviar el sistema d'excedències existent i va desaparèixer el període de dues setmanes per paternitat. El nou sistema va entrar en vigor el març de 2002. Aquest nou sistema de baixa resulta més avantatjós econòmicament (amb el vell sistema, durant la meitat del període es cobrava només un 60% del subsidi inicial per baixa maternal) però retalla el temps. Ara la llicència parental entre els dos progenitors suma 52 setmanes en total. La mare només conta amb 20 setmanes i la resta es reparteixen entre el pare i la mare. A diferència d'altres països nòrdics, a Dinamarca ja no existeix la baixa per paternitat. El pare només té dret a dues setmanes d'excedència a nivell personal, a més de les setmanes a repartir amb la mare.

La Ministra d'Assumptes de Família ha tret a la llum un altre problema recent quan exposa que les dones i les famílies daneses tenen menys fills –una mitjana de 1,8- dels que desitgen i expressen en les enquestes -2,4 fills (segons dades del Eurobaròmetre). La ministra ha apuntat que la política familiar hauria de valorar-se sobre la base que les famílies puguin tenir el nombre de fills que desitgen. Més que introduir noves mesures o polítiques, la ministra suggereix un debat públic sobre les normes i les regles que regulen les pràctiques paternes i les eleccions vitals, especialment pel que fa a les grans exigències de la paternitat moderna que pretén conciliar el treball amb la vida familiar.

Entre les noves mesures polítiques es troba l'ajuda econòmica a les parelles en procés de separació en per tal que puguin comptar amb serveis de mediació i assessorament, amb l'objectiu de minimitzar l'impacte de la separació en els infants. Aquesta iniciativa té el seu origen en l'increment de la taxa de divorcis dels últims anys.

Per a més informació sobre política familiar, podeu dirigir-vos a la pàgina web del Ministeri d'Assumptes de Família i Consum:

<http://www.minff.dk/english/>

Polítiques públiques i reformes legislatives (pàgina 1-6)

Ressenyes (pàgina 7)

Activitats i enllaços (pàgina 8)

NORUEGA

La política noruega en qüestions de família i infància

Dra. Anne Skevik Grødem, Investigadora.
NOVA – Investigació Social Noruega.

En els 90, la política familiar ocupava una posició privilegiada en l'agenda política noruega. Durant aquesta dècada, les llicències parentals van augmentar notablement, es va produir una forta expansió dels serveis de llar d'infants i es van reajustar les ajudes per a famílies monoparentals. Totes aquestes reformes foren vistes com la prova que Noruega s'unia finalment als altres estats del benestar nòrdics en el desenvolupament d'un règim de doble treballador/cuidador. La contrapartida a tot això va ser l'entrada en vigor de la controvertida mesura "cash-for-childcare benefit" (diners per a tenir cura dels infants) el 1998, que consisteix en una compensació econòmica per als pares d'infants entre 1 i 3 anys que no utilitzen els serveis públics de llar d'infants (Leira 1998, 2002, Skrede 1999, Brandth i Kvande 2001, Ellingsæter 2003, 2006, Skevik i Hatland 2007).

El ritme de reformes en la política familiar s'ha reduït en la primera dècada de 2000. El govern actual, una coalició de centreesquerra liderada pel Primer Ministre Jens Stoltenberg (Laborista), s'ha compromès fermament amb les polítiques d'igualtat. Com a gest simbòlic, el Ministeri d'Assumptes de la Infància i la Família s'ha rebatejat com a Ministeri d'Assumptes de la Infància i la Igualtat, i la vella secció d'Assumptes de Família del Ministeri s'ha reconvertit en la secció "Viure junts". La pàgina WEB del Ministeri en anglès és:

<http://www.regjeringen.no/en/ministries/bld.html?aneu=298>.

Per a obtenir informació actualitzada de les activitats governamentals en l'àrea de família i infància, podeu accedir a:

<http://www.regjeringen.no/en/topics/Families-and-upbringing.html?aneu=213>

La principal prioritat del govern en l'àrea de política familiar és el seu compromís amb la cobertura total del cost de la llar d'infants. Aquest compromís és tan ferm que el Ministre de Finances -que és el líder d'un dels partits de la coalició-, durant la campanya electoral va amenaçar (o va prometre, depèn del punt de vista) que abandonaria la política si no havia aconseguit aquest objectiu el 2009. A la fi de 2006, la taxa de cobertura per als infants de 3 a 5 anys era del 92.8 %. Per als d'1 a 2 anys era del 61.9 %. El 2004 la taxa era del 87.7 i del 47.8 respectivament. El major increment, doncs, s'ha produït en el grup de menor edat. Les xifres actualitzades de l'Institut d'Estadística de Noruega es troben a:

<http://www.ssb.no/english/subjects/04/02/10/barnehager-en/>

L'altra promesa del govern en aquesta àrea ha estat l'entrada en vigor de la limitació del preu de la matrícula de les llars d'infants. El gener del 2006 es va establir un màxim de 2250 NOK mensuals per infant (aprox. 280 euros), acompanyat de la promesa de reduir encara més aquesta quantitat quan s'aconsegueixi la cobertura total.

Pel que fa a les baixes paternes, la coalició de centreesquerra ha allargat el període d'excedència en dues setmanes, les dues per al pare. Això ha incrementat el període de baixa total a 54 setmanes amb el 80% del sou, o 44 setmanes amb el 100% del sou. L'aspiració del govern és estendre la permís de paternitat tres setmanes més, però encara no s'ha posat data per a aquest canvi.

Dos dels partits de la coalició governamental desitgen abolir el pla "cash-for-care" ("diners per a tenir cura dels infants"), mentre que el tercer partit pretén mantenir-lo. Mentrestant, la mesura segueix en vigor, encara que la compensació econòmica ha disminuït lleugerament dintre del pressupost anual.

Un informe sobre els drets socials reconeguts la Llei de Seguretat Social es pot descarregar en la pàgina:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/aid/dok/veiledninger/brosjyrer/2006/A-0008-I-The-Norwegian-Social-Insurance-Scheme-2007.html?aneu=419518>.

Dintre de l'àrea de dret de família, existeix un debat obert sobre el dret dels homosexuals a adoptar infants, sobre la custòdia compartida després de la ruptura de la parella i sobre els matrimonis forçats (una pràctica vigent en alguns grups ètnics minoritaris). S'està treballant en cadascuna d'aquestes qüestions, cosa que s'ha anunciat amb algunes notes de premsa:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/bld/pressesenter/pressemeldinger/2007/Gjennomgang-av-barneloven.html?aneu=444828>

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/bld/Ryddemappe/SLA-Avdeling/p30009336/Regjeringen-utredet-felles-ekteskapslov-for-heterofile-og-homofile-parell.html?aneu=417752>

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/aid/pressesenter/pressemeldinger/2006/Tvangsekteskap-skall-ikke-aksepteres.html?aneu=271976>

(Les notes de premsa estan en noruec).

Dos dels tres partits en el govern de coalició s'han compromès a atorgar els mateixos drets a les parelles heterosexuales que a les homosexuals, i això inclou el dret de les parelles del mateix sexe a l'adopció. També existeix un fort compromís amb el dret dels infants a tenir el mateix contacte amb ambdós progenitors encara que aquests estiguin separats.

Polítiques públiques i reformes legislatives
(pàgina 1-6)

Ressenyes
(pàgina 7)

Activitats i enllaços
(pàgina 8)

Referències

- Brandth, B. y Kvande, E. (2001), "Flexible work and flexible fathers", *Work, Employment and Society* 15 (2): 251-267 ("Treball flexible i pares flexibles", *Treball, Ocupació i Societat* 15 (2): 251-267)
- Ellingsæter, A. L. (2003), "The complexity of family policy reform. The case of Norway". *European Societies* 5 (4):419-444. ("La complexitat de la reforma de la política familiar. El cas de Noruega". *Societats Europees* 5 (4):419-444)
- Ellingsæter, A. L. (2006), "The Norwegian childcare regime and its paradoxes" ("El sistema noruec d'atenció a la infància i les seves paradoxes"), en Ellingsæter, A. L. and Leira, A. (eds), *Politicising parenthood in Scandinavia (Polititzant la paternitat a Escandinàvia)*. Bristol: the Policy Press
- Leira, A. (1998), "Caring as Social Right: Cash for Child Care and Daddy Leave" *Social Politics*, 5, 3, 362-378. ("La cura com a dret social: Diners per a la cura dels infants i la baixa per paternitat" *Política Social* 5, 3, 362-378.)
- Leira, A. (2002), *Working Parents and the Welfare State (Els pares treballadors i l'Estat del Benestar)*. Cambridge: Cambridge University Press
- Skevik, A. and Hatland, A. (2007 – en premsa). "Family policies in Norway" ("Política familiar a Noruega"). *Zeitschrift für Familienforschung*
- Skrede, K. (1999), "Shaping Gender Equality – the Role of the State: Norwegian Experiences, Present Policies and Future Challenges" *Comparing Social Welfare Systems in Nordic Countries and France* ("Donant forma a la igualtat de gènere- el paper de l'Estat: l'experiències noruegues, les polítiques actuals i els reptes futurs." A: *Comparant els sistemes de benestar social als països nòrdics i França*). París: MIRE (Vol. 4: El Congrés de Copenhague).

GRÈCIA

La política grega de família i infància

Dra. Laura Alipranti, EKKE (Centre Nacional d'Estudis Socials de Grècia)

La creixent incursió de les dones casades en el mercat laboral, l'augment del nombre de divorcis i l'increment de naixements fora del matrimoni han dut a la redefinició dels rols de gènere dintre i fora de la llar i a la independència econòmica de les dones gregues. Encara que, en certa manera, les famílies on ambdós pares treballen s'ha convertit en la norma i malgrat que els canvis en els rols socials, la idea d'igualtat de gèneres dintre de l'esfera domèstica és molt recent, és evident que la reorganització de les responsabilitats econòmiques no s'ha vist acompanyada per una redistribució de les responsabilitats domèstiques en el context de la família quan ambdós pares treballen.

Quant a política social sembla haver-se produït una transició gradual des del "status quo de les provisió familiar" cap a unes "estructures i prestacions individualistes". Tanmateix, com les mentalitats i les pràctiques en el context de la vida quotidiana no estan canviant, les reformes a l'estat del benestar no aniran acompanyades de nous serveis, com serien les llicències parentals remunerades, les llars d'infants, etc. Només de forma indirecta algunes lleis i regulacions referents a la conciliació de la vida familiar i laboral contenen elements que poden considerar-se un suport a la vida familiar i al benestar infantil.

A més, el repartiment intern dels beneficis familiars està vinculat a la mida de la família. Es posa èmfasi en les famílies nombroses (3 o més fills), i això deixa de costat a milers de famílies i llars. Aquest enfocament subordina la política social familiar a les ordres de la política demogràfica, centrant tot l'ajut públic en les famílies amb molts infants ("polyteknes" en grec). Aquestes mesures no tenen en compte els nous desenvolupaments i canvis en la institució de la família ni les noves funcions dels seus membres en el marc de les obligacions recíproques i les responsabilitats en l'esfera privada.

Les prestacions a famílies nombroses no es limiten a l'ajut econòmic sinó que inclouen també mesures de privilegi, com l'ocupació dels pares en el sector públic, la prioritat en la concessió d'hipoteques, l'exempció dels impostos per la compra d'un cotxe, descomptes en la compra d'entrades, etc. Aquests ajuts són independents dels ingressos econòmics i per tant no solucionen el problema de la pobresa.

En 2006 el parlament grec va adoptar una llei important

A. La nova llei "Ajuda familiar i altres regulacions" que es va aprovar el 28 de març de 2006 atorga una subvenció de 2.000 euros a les famílies amb un tercer fill, i per cada fill després del tercer, independentment d'altres ajuts. També s'atorga la categoria de "polyteknos" a les famílies que tinguin tres fills al seu càrrec (en lloc de quatre com estipulava la llei anterior) d'un o més matrimonis (els fills han de romandre solters, tenir menys de 23 anys o estudiar en institucions educatives superiors reconegudes per l'Estat) i els pares han de residir a Grècia de forma permanent i han de ser ciutadans grecs o de la Unió Europea.

Polítiques pùbliques i reformes legislatives
(pàgina 1-6)

Ressenyes
(pàgina 7)

Activitats i enllaços
(pàgina 8)

Contràriament, els subsidis per a famílies monomarentals (mares soles) són molt baixos i no cobreixen les despeses per la criança d'un fill.

B. L'objectiu de l'Estatut (**Llei 3500/24-10-2006**) és **prevenir i combatre la violència domèstica**. El 10 d'octubre de 2006 es va aprovar l'estatut contra la violència domèstica. Aquesta llei castiga certs delictes criminals, bàsicament actes violents contra dones i infants, amb sentències més dures que les estipulades pel codi penal i que engloben un concepte de família molt ampli. També converteix la coacció d'un espòs a l'altre per a obligar-lo a mantenir relacions sexuals (violació intermarital) en una delictes punible. A més, considera la violència domèstica raó irrefutable per a la ruptura matrimonial. L'acta també obliga a una mediació judicial a càrrec d'un fiscal.

Bones pràctiques aplicades amb èxit:

La introducció de “**jardins d'infància pùblics de jornada completa i escoles de primària pùbliques de jornada completa**” amb el propòsit de facilitar als pares treballadors amb obligacions familiars i tractar el problema de l'ajuda “a la mare treballadora”, per a evitar que les dones hagin de deixar el treball i donar l'oportunitat de treballar a les mares desocupades.

Treball flexible i a temps parcial. La lactància.

En el sector pùblic les mares tenen dret a una reducció de jornada de dues hores quan tenen fills menors de dos anys i una reducció d'una hora quan els fills tenen entre dos i quatre anys. A més, la mare treballadora –si no s'acull a la reducció de jornada- **pot demanar una baixa remunerada de nou mesos per a estar amb el seu fill (Llei 2683/1999)**. Això permet que les mares puguin estar amb el seu fill fins a gairebé un any després de donar a llum.

Tanmateix, els beneficis familiars i les mesures a Grècia s'apliquen de forma complexa, poc homogènia, mal coordinada, fragmentada i amb gran desigualtat entre els diferents grups socials. Els principals problemes són:

- el desfasament entre professionals amb coneixements pràctics i els que han de prendre les decisions
- la falta de fons permanents
- la mala coordinació i la manca de cooperació entre les diverses agències governamentals per a reduir les pràctiques solapades.

A més, el nombre de divorcis i naixements fora del matrimoni augmenta contínuament, i això provoca un increment de les famílies monoparentals en detriment de les famílies tradicionals. Alhora les dones perden la seva posició, ja que han de fer-se càrrec de nou amb totes les responsabilitats.

SUÈCIA

Mobilització acadèmica a favor dels pares suecs

Traducció d'un article publicat a *Dagens Nyheter*, el 21 d'agost de 2006.

“Que l'Estat pagui la reducció de jornada laboral dels pares”

La proposta de l'aliança sueca de dretes a favor d'un sistema de subsidi per a la cura dels infants té conseqüències negatives per a les famílies. Els pares han de poder tenir l'oportunitat de reduir la seva jornada laboral. Això incrementa la igualtat de gènere i millora la vida familiar. Els empresaris, els sindicats i els treballadors haurien de posar-se d'acord.

Gairebé tots els pares que treballen 40 hores pateixen estrès i manca de temps per a les seves relacions familiars. La dificultat a l'hora de conciliar treball i vida familiar origina propostes de mesures polítiques que permetin als pares donar prioritat a la família durant uns quants anys. Aquest sistema es coneix generalment com “subsidi econòmic per tenir cura dels infants”. El partit demòcrata cristià de Suècia duu molt temps treballant en aquest problema i ara tots els partits de dretes presenten propostes similars. En una recent enquesta del SIFO, el 64 % de la població coincideix que l'Estat hauria de fomentar que els pares poguessin quedar-se a casa amb els fills fins que aquests tinguessin quatre anys.

Som un grup d'investigadors suecs i estrangers que volem assenyalar les conseqüències negatives d'un sistema basat en els subsidis i presentar una proposta que disminuïria la pressió temporal de les famílies i afavoriria la igualtat de gènere.

A Finlàndia i a Noruega, el 95% dels beneficiaris d'aquest sistema de subsidis són dones. Això significa un retorn al repartiment tradicional de tasques, on les dones tenen cura dels fills mentre els marits treballen remuneradament. Les conseqüències d'això per a les dones són negatives tant a nivell econòmic com a nivell professional, i això té un impacte negatiu en la societat. De fet, les dones que es

Polítiques públiques i reformes legislatives (pàgina 1-6)

Ressenyes (pàgina 7)

Activitats i enllaços (pàgina 8)

beneficien de les llargues baixes per maternitat són, normalment, joves, amb baix nivell d'estudis i cap activitat professional permanent. Existeix un alt risc que no trobin treball al final de la baixa i passin a dependre de les ajudes socials durant molt temps.

El sistema també té un impacte negatiu en les relacions entre pare i fill. De fet, com tota la responsabilitat pels ingressos econòmics recau sobre el pare, aquest es veu obligat a treballar més hores i això li lleva temps per a estar amb els seus fills. I el que és més, la presència permanent de la mare a casa impedeix que pare i fills estrenyin relacions. El sistema de subsidis, doncs, empitjora el problema conegut com "parany masculí", perquè els pares no poden establir vincles amb els seus fills.

Finalment, com el benestar de l'infant depèn totalment de la satisfacció vital dels seus pares, el sistema de subsidis pot afectar negativament al propi infant. A més, molts dels infants que necessitarien assistir a la llar d'infants, com els fills de pares que no parlen suec, es queden a casa.

Si sumem aquests diferents elements, ens adonem que "la pressió del temps" de les famílies no es pot resoldre definitivament mitjançant els subsidis. Tot el contrari, estem convençuts que la solució passa per trobar la manera de compaginar la vida laboral amb la familiar.

Actualment, ens basem en un model en el qual mentre l'empleat treballa, algú cobra per cuidar dels seus fills i realitzar les tasques domèstiques. Encara que això ja no es correspongui amb la realitat, les exigències de la vida laboral no han disminuït. La flexibilitat es presenta com la nova solució, però en la pràctica, el temps flexible i la possibilitat de treballar des de casa, que suposadament han de facilitar la conciliació entre treball i família, no resulten satisfactoris. De fet, tenen conseqüències negatives. D'una banda desdibuixen la frontera entre el treball i la vida privada i per una altra, les investigacions demostren que el fet de ser flexible no pot compensar els efectes negatius d'una jornada laboral massa llarga.

Creiem que cal una "via parental" en la vida laboral, és a dir, una forma de vida laboral compatible amb la vida familiar. És absurd esperar el mateix rendiment de pares i mares amb fills petits que d'individus sense fills. Per a establir una "via parental", cal canviar les normes i les actuacions tant d'empresaris, com de sindicats i treballadors.

Per a posar en pràctica la "via parental", proposem una reforma política que ofereixi als pares i mares la possibilitat de reduir la seva jornada laboral cinc hores a la setmana, amb una compensació econòmica per part de l'Estat per la pèrdua del salari.

Les mares amb fills petits han incrementat la seva jornada laboral en les darreres dècades. Això ha significat un pas important cap a la igualtat de gènere, però al seu torn, ha provocat situacions problemàtiques. Els estudis mostren que un de cada quatre pares treballant a jornada completa acumula fins a 80 hores de treball a la setmana (sumant les tasques domèstiques i la cura dels infants).

La insatisfacció amb les jornades laborals llargues és tan gran que la tercera part de mares i pares que treballen 40 hores a la setmana afirmen que preferirien treballar menys encara que això signifiqués una reducció del salari. El fet que els pares amb fills menors de vuit anys no s'acullin a la reducció de jornada, fins i tot quan tenen el dret de fer-ho, ens demostra que el sistema de 40 hores setmanals és extremament rígid. Una reducció de jornada voluntària per part dels pares i mares, acompanyada per una compensació salarial, pot ser la solució definitiva per a facilitar la vida familiar (...)

La nostra proposta basada en una petita reducció de la jornada laboral té diferents avantatges. En primer lloc, normalment, un pare amb una jornada regular de 40 hores setmanals pot mantenir el mateix treball. L'empresari i el directiu només han de reorganitzar el treball (cosa que també representa una oportunitat per a dur a terme una reconversió). En segon lloc, si es redueix de forma substancial la càrrega familiar, ambdós progenitors poden aprofitar aquesta oportunitat. Creiem que moltes parelles modernes prendrien aquesta decisió conjuntament per a facilitar la seva vida quotidiana. Per a incentivar això, proposem la creació d'un "plus d'igualtat": si un progenitor redueix la jornada laboral, l'Estat li compensa amb un 30% del salari, però si ambdós pares trien aquesta opció, la compensació podria arribar al 90% del salari més elevat. Aquest sistema redueix el risc que només les mares triïn reduir la seva jornada laboral.

De fet, igual que els "mesos del pare" han comportat un augment de l'acceptació de la baixa per paternitat per part dels homes, creiem que la nostra proposta incrementaria el nombre de pares que acceptin ajustar les seves hores a les necessitats familiars.

Amb els subsidis compensatoris esmentats anteriorment, la reducció voluntària de jornada significaria una reducció salarial del 5% -tant si és un, com ambdós pares els que s'acullen a la reducció de jornada. Un 5% és una quantitat raonable i moltes famílies amb dos salaris de 40 hores setmanals podrien adaptar-se. En el cas de les famílies monoparentals, la compensació seria del 100%. Creiem que la nostra proposta, a diferència del subsidi per tenir cura, satisfaria a molts pares.

Polítiques públiques i reformes legislatives (pàgina 1-6)

Ressenyes (pàgina 7)

Activitats i enllaços (pàgina 8)

Segons els nostres càlculs, si la reforma només afecta a mares i pares amb fills menors de quatre anys, el cost total "només" equivaldria a una cinquena part del que representa el sistema actual de baixes paternes. La proposta aporta una bona solució donat que ofereix als pares la possibilitat de participar en el mercat laboral, i per tant es pot veure com una defensa de la "línia de treball" sueca, amb els seus possibles beneficis socials. La proposta també contribuiria a suavitzar els estrictes rols de gènere i els sistemes de 40 hores –i això significaria una veritable millora en la llibertat d'elecció. Però per descomptat, al final tot es redueix a una qüestió de prioritats polítiques i al model de societat que volem crear.

Jörgen Larsson, Estudiant de tercer cicle de Sociologia a la Universitat de Goteborg.

Karen Albertsen, Onvestigadora, psicòloga de l'Arbejdsmiljøinstituttet, Dinamarca.

Ulla Björnberg, Catedràtica del Departament de Sociologia de la Universitat de Goteborg.

Anna Hedenus, estudiant de tercer cicle de Sociologia a la Universitat de Goteborg.

Arlie Russel Hochschild, professora de Sociologia de la Universitat de Berkeley, Califòrnia, EEUU.

Kari Anne Holte, Investigadora d'IRIS, Noruega

Johanna Lammi-Taskula, Investigadora de Stakes, Finlàndia.

Ulf Lundberg, Catedràtic de Psicologia de la Universitat d'Estocolm.

Chris Mathieu, Professor adjunt de la Facultat d'Empresarials de Copenhaguen.

Helena Olofsdotter Stensóta, Investigadora del Departament de Ciències Polítiques del Statsvetenskapliga Institutionen, de la Universitat de Goteborg.

Christer Sanne, Professor adjunt.

Si us plau, dirigiu els vostres comentaris a jorgen.larsson@sociology.gu.se

Polítiques públiques i reformes legislatives (pàgina 1-6)

Ressenyes (pàgina 7)

Activitats i enllaços (pàgina 8)

LEWIS Jane (ed), *Children, changing families and Welfare States*. Edward Elgar. 2006, 308 pàgines.

(Fills, canvis a la família i Estats de Benestar)

Els articles d'aquest llibre editat per Jane Lewis es van presentar per primera vegada en un dels congressos de WELLCHI Network (la Xarxa Well-being of Children- benestar dels infants). El seu objectiu és analitzar les conseqüències que tenen per als infants les profundes reestructuracions que els estats del benestar de la UE han experimentat en les últimes dues dècades, i la complexa transformació de les famílies. El punt de partida d'aquesta reflexió té a veure amb la renovada atenció dels polítics i els experts de la UE cap als infants. Com afirma Jane Lewis: "la reorientació de l'Estat del Benestar modern cap a una despesa que pot considerar-se en termes d'inversió, ja sigui en forma de polítiques actives de mercat laboral (més que en beneficis "passius" per a l'aturat), ja sigui en polítiques familiars per a donar suport als infants considerant-los una inversió de futur, és nova" (pàg. 3). Aquesta atenció es qualifica sovint "d'estratègia d'inversió social", el que significa que els infants entren en el joc com a futurs "ciutadans treballadors". A diferència de l'estat del benestar "reparador", que tracta de regular els impactes negatius d'una nova economia global en els adults, aquesta perspectiva consisteix en prevenir els problemes socials de les noves generacions invertint en la infància de diferents maneres. La primera part del llibre ens proposa analitzar aquesta nova estratègia i entendre els seus diferents contextos (Jane Jenson i Ruth Lister). De fet, els objectius explícits i implícits de tal estratègia són complexos: tenen a veure amb la promoció dels infants com ciutadans reals, però també amb l'amenaça del ràpid envelliment de la població de la UE, per culpa d'una taxa de natalitat insuficient. Aquesta estratègia també té a veure amb la promoció de la igualtat de gènere, però també amb l'obsessió per promoure un model de treballador adult. La segona part se centra en les inversions concretes en infants ("pagar pels infants"), centrant-se en els paquets de beneficis infantils dintre d'una perspectiva comparativa (Jonathan Bradshaw, Ulla Björnberg i Fran Bennett). La tercera part es fixa en les polítiques d'atenció a la infància ("tenir cura dels infants"), ja sigui fent un cop d'ull a la dimensió cultural de la cura i a les polítiques d'ocupació (Birgit Pfau-Effinger), o al discurs pedagògic que sovint substitueix el discurs de l'atenció (Peter Moss) i al paper d'idees com les que promou l'OCDE en el camp de les polítiques d'atenció (Rianne Mahon). L'última part està dedicada al problema de l'equilibri entre treball i vida privada i a les seves contradiccions, analitzant detalladament diferents contextos nacionals (Marie-Thérèse Letablier el francès; Ute Klammer l'alemany, Dianne Perrons el britànic, i Barbara Hobson, Ann-Zofie Duvander i Karin Halldén el suec).

Aquest llibre és sens dubte una referència clau en els debats al voltant de les polítiques d'infància a nivell de la UE.

Claude Martin (CNRS, França)

WALDFOGEL, Jane, *What Children Need*. Cambridge, Harvard university press. 2006, 269 pàgines.

(El que necessiten els infants)

Introducció de l'editor:

Què necessiten els infants? I com podem satisfer aquestes necessitats en la societat actual, quan ambdós progenitors treballen i el nombre de famílies monoparentals incrementa? Aquest llibre ofereix respostes atrevides, basades en anàlisis i arguments que eviten els extrems de les predictibles ideologies tant d'esquerres com de dretes. L'economista Jane Waldfogel, posant èmfasi en els valors culturals bàsics de l'elecció de la paternitat, la qualitat de la cura i l'ocupació, condueix als lectors a través d'un laberint d'investigacions socials sobre la família, els arranjaments laborals i el desenvolupament infantil i ofereix conclusions generals i recomanacions per al canvi. Waldfogel proposa un pla de set punts per a satisfer les necessitats dels fills de famílies treballadores sense deixar de conciliar l'elecció, la qualitat i el treball. Ella defensa polítiques que atorguin més flexibilitat als pares a l'hora de prendre's temps lliure del treball per a dedicar-se a les responsabilitats familiars; que trenquin el vincle entre ocupació i beneficis familiars essencials com l'assegurança mèdica; que donin a mares i pares l'oportunitat de passar més temps a casa durant el primer any de vida del nen; que millorin la qualitat de les cures per a nounats i nadons, mitjançant l'ajustament de mesures i el suport a programes interessants com el "Early Head Start"; que millorin la qualitat de l'atenció i de l'educació pre-escolar, amb l'expansió de programes reeixits com l'avantatge "Head Start" i el "jardí d'infància"; que facilitin l'accés a programes extraescolars de qualitat per a infants en edat escolar i adolescents; que augmentin el paper de les escoles incrementant les hores de classe i allargant el calendari escolar. Aquest oportú llibre ens mostra la forma d'invertir de manera intel·ligent en programes que beneficiïn als nostres fills i en conseqüència, ens beneficiïn a tots nosaltres.

Polítiques públiques i reformes legislatives (pàgina 1-6)

Ressenyes (pàgina 7)

Activitats i enllaços (pàgina 8)

ACTIVITATS

XARXA WELLCHI

3ª CONFERÈNCIA (Final):

“¿Com podem millorar el benestar de la infància en una societat basada en el coneixement? Patrons de convergència i divergència des d'una perspectiva europea”

Organitzat pel CIIMU (Barcelona). 8-10 Febrer 2007.
<http://www.ciimu.org/webs/wellchi/>

3ª REUNIÓ D'AGENTES LOCALS

“Els infants a les societats multiculturals”

Organitzat per EKKE –National Centre for Social Research– Atenes, Grècia.
27 de març de 2007
<http://www.ekke.gr/english/index.html>

ACTIVITATS

National Child Care Conference

Conferència sobre l'atenció a la infància a Halifax (Canadà), 15-17 de juny de 2007:
<http://www.ccnns.org/ocean.html>

ISCI (Societat Internacional d'Indicadors d'Infància)

Conferència inaugural a Chicago al juny de 2007:
<http://www.childindicators.org>

Per a matricular-se, visiteu:
<http://www.acteva.com/go/chapin>

Migracions y ciuadánies

II Congrés internacional d'Etnografia y Educació
Barcelona, 5-8 de setembre de 2007
<http://seneca.uab.es/antropologia/emigra/congres/cast/presentacio.html>

ENLLAÇOS D'INTERÈS

-Informe Innocenti 7 (Innocenti Report Card 7), *Child poverty in perspective: An overview of child well-being in rich countries* - La pobresa infantil en perspectiva: Un panorama del benestar infantil als països rics), 2007, UNICEF, Centre d'Investigació Innocenti.
En castellà: <http://www.unicef-icdc.org/publications/pdf/rc7spa.pdf>

-Fundació per al Desenvolupament Infantil (FDC) (EEUU) <http://www.fcd-us.org/>
[L'índex de benestar infantil de la FCD 2007](#), inclou l'informe complet, i enllaços a gràfics que aporten detalls sobre els indicadors individuals de cada domini així com les particularitats per raça i ètnia.

-Documents de treball de l'OCDE sobre assumptes socials, ocupació i migració (www.oecd.org/els/workingpapers)
Working Papers No. 51 (per Peter Whiteford i Willem Adema) i No. 52 (per Anna Cristina d'Addio)
Van ser presentats prèviament en la 2n Congrés a Hamburg i al 3er Congrés a Barcelona, respectivament.

-OCDE: Base de dades de la Família (www.oecd.org/els/social/family/database)
Seguint els informes de l'OCDE *Babies and Bosses* (“Nadons i caps”) sobre la conciliació laboral i familiar en alguns Estats membres, i atenent la forta demanda d'indicadors transnacionals de la situació de famílies amb fills, l'OCDE ha desenvolupat una base de dades on-line.

Enllaços WELLCHI:

-Accedeix a les conclusions finals y expressa les teves opinions:
http://www.ciimu.org/webs/wellchi/discussion_forum.htm

-Les contribucions presentades a la Conferència Final (Barcelona, febrer de 2007) poden descarregar-se a:
http://www.ciimu.org/webs/wellchi/conference_3.htm

-Sèrie de Working Papers de la xarxa WELLCHI.
Nous títols:
Bradshaw, J. “Beyond Child Poverty” (“Més enllà de la pobresa infantil”)
Pfau-Effinger, B. “The Relationship between Family and Employment and the Well-being of Children” (“La relació entre família i treball i el benestar dels infants”)
Bühler-Niederberger, D. “The Power of Innocence. Social Politics for Children between Separation and Participation” (“El poder de la innocència. Política social per a infants, entre la separació i la participació.”)
Kurczewski, J & Oklej, A. “Polish Grandparents and Grandchildren. Mutual Normative Expectations” (“Avis i nés a Polònia – Expectatives normatives comunes”)
Roca Trias, E. “Homosexual Families: Adoption and Foster Care” (“Famílies homosexuals: Adopció i acolliment”)
Comas d'Argemir, D. “Family Today: Individuality and Public Policies” (“La família avui: individualitat i polítiques públiques”)
Per a accedir als Working Papers, visiteu <http://www.ciimu.org/webs/wellchi/publications.htm>